

Treballs de Patrimoni Cultural

COL·LECCIÓ TREBALLS DE PATRIMONI CULTURAL,

núm. 1-4.

Institut de Patrimoni Cultural de la UdG / Ajuntament de Girona. Girona, 2004-2005.

Durant els anys 2004 i 2005 l'Institut del Patrimoni Cultural de la Universitat de Girona ha publicat quatre llibres englobats dins la col·lecció Treballs de Patrimoni Cultural. S'hi presenten una sèrie d'estudis relacionats amb l'art, l'educació, el turisme i l'urbanisme, amb l'objectiu de donar a conèixer les relacions de la població gironina amb el seu patrimoni. La col·lecció intenta ampliar els paràmetres clàssics de la recerca en l'àmbit patrimonial basant-se en l'observació i anàlisi de les conductes i actituds de la població davant del patrimoni.

Treballs de Patrimoni Cultural s'inicià amb la publicació de *L'ús del Museu d'Art de Girona. Anàlisi de la utilització del centre en el període 2002-2003*, de Gabriel Alcalde i Josep Manuel Rueda. Mitjançant anàlisis quantitatives i qualitatives, s'hi examinen les impressions, actituds i valoracions que els usuaris extreuen de la visita i la participació en les diverses activitats que s'ofereixen des del museu gironí.

El segon llibre, *La imatge turística del patrimoni*

monumental de Girona, de Núria Galí, exposa i analitza diferents visions turístiques de la ciutat de Girona. L'autora explica l'intent de complementar la imatge romàntica del segle XIX amb mirades més actuals com són les visions fordistes o postfordistes.

En el número tres de la col·lecció, Núria Galí i José Antonio Donaire mostren a *Itineraris turístics a la ciutat de Girona. Els recorreguts del barri vell* quins són els principals recorreguts que els turistes realitzen per la ciutat de Girona, i analitzen al mateix temps quins factors —edat, meteorologia, congestió, informació, etc.— influeixen en la tria d'una o altra ruta.

El darrer llibre, *Educació del patrimoni: visions interdisciplinàries. Art, cultures, ambient*, de Roser Juanola, Muntxa Calbó i Joan Vallès, presenta un nou model educatiu basat en una aproximació al patrimoni des d'un punt de vista cultural i ambiental. La proposta dels autors intenta desenvolupar

una mirada més tolerant i respectuosa davant de tot allò que es podria considerar patrimoni en el sentit més ampli possible.

Mireia Bassols

Bojos per les herbes

LLONGARRIU, Marissa; SALA, Ester.

Herbes remeieres de la Garrotxa. Recull de medicina tradicional.

Llibres de Batet. Olot, 2005.

Un llibre de 300 pàgines justes sobre herbes medicinals no hauria despertat, fa una vintena d'anys, gaire interès. Però avui és avui, i l'ecologia, els remeis casolans, el retorn a la natura i tot allò que fa olor a *new age* interessien, captiven i venen. I és que actualment ha tornat la fal·lera per les herbes.

El cert és, però, que aquest llibre en concret defuig l'esquema típic d'aquesta mena de tractats. Les autores han optat per una presentació esquemàtica molt diàfana, en forma de fitxes, cadascuna dedicada a una planta. Una fotografia —a vegades amb una ampliació de detall— permet reconèixer l'espècie sense dificultats i sense haver de recórrer a explicacions botàniques complexes. Uns símbols que es van repetint a tot el llibre serveixen per remarcar quan es parla d'hàbitats, d'usos, de preparacions, etc., de manera que amb un cop d'ull es

localitza la dada o explicació que interessa consultar.

Molt remarcable és l'apartat que ensenya a fer decoccions, xarops, extractes, essències, etc.

Però el llibre té més sorpreses: hi ha un apartat, denominat «Animals medicinals», en què s'expliquen els extractes que es poden obtenir a partir d'animals domèstics, aus, insectes, rèptils i altres bestioles corrents als boscos de la Garrotxa. Cal dir, però, que aquest apartat pretén més aviat recollir creences populars que no pas oferir remeis seriosos, ja que hi ha algunes receptes no gaire recomanables o fins i tot una mica «salvages». Això sí, resulten d'allò més interessant des del punt de vista antropològic.

Uns quants apèndixs, índexs i glossaris acaben de completar l'apartat de consulta d'aquest curiós tractat, que, tot i estar dedicat a les herbes garrotxines, és «exportable» a bona part del territori català.

Dani Vivern